

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Klatovech rozhodl samosoudcem Mgr. Lubošem Korandou ve věci

žalobkyně: **BSG s.r.o.**, IČO 02108232
sídlem Předslav 99, 339 01 Klatovy
zastoupená advokátem JUDr. Tomášem Tesařem, Ph.D.
sídlem Malická 1576/11, 301 00 Plzeň - Severní Předměstí

proti
žalovanému: **Ing. Jiří Zacharda**, narozený 18. 4. 1959
bytem Akátová 578, 339 01 Klatovy IV
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Bauerem
sídlem Purkyňova 593/10, 301 00 Plzeň - Jižní Předměstí

pro zaplacení 7 000 000 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni částku ve výši 7 000 000 Kč s úrokem z prodlení z této částky ve výši 10 % ročně od 12. 7. 2019 do zaplacení, a to vše do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů soudního řízení částku ve výši 714 852 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně.

Odůvodnění:

1. Žalující společnost (původně pod firmou Betonové stavby – PREFA s.r.o.) se návrhem doručeným soudem dne 5. 11. 2021 domáhala vůči žalovanému zaplacení částky ve výši 2 000 000 Kč s příslušenstvím. Podáním doručeným soudem dne 10. 11. 2021 pak žalobkyně původní návrh rozšířila o částku 5 000 000 Kč. V návrhu uvedla, že je dceřinou společností společnosti BETONOVÉ STAVBY – GROUP s.r.o., IČ: 64834131, se sídlem č.p. 99, 339 01 Předslav. Žalovaný je bývalým jednatelem žalobkyně a dále bývalým společníkem a jednatelem společnosti BETONOVÉ STAVBY – GROUP s.r.o., kdy k odvolání jeho osoby z funkce jednatele BETONOVÉ STAVBY – GROUP s.r.o. došlo na valné hromadě dne 21. 8. 2018. Žalovaný odvolání z funkce jednatele nerespektoval a za společnost BETONOVÉ STAVBY – GROUP s.r.o. dále právně jednal. Z tohoto důvodu bylo Krajským soudem v Plzni vydáno usnesení sp. zn. 46 Nc 2003/2018 ze dne 29. 8. 2018, jímž bylo žalovanému uloženo zdržet se jakéhokoli právního jednání za společnost BETONOVÉ STAVBY – GROUP s.r.o.. Toto usnesení bylo následně potvrzeno Vrchním soudem v Praze. Žalovaný nerespektoval předběžné opatření a nadále jednal za společnost BETONOVÉ STAVBY – GROUP s.r.o., k čemuž měl využívat spřízněných osob, kdy jednotlivé úkony směřující k vyvedení majetku ze společnosti řídil. Za účelem vyvedení aktiv byla založena společnost BETONOVÉ STAVBY-PLUS s.r.o., přičemž žalovaný v rozporu s předběžným opatřením organizoval převod veškerých složek obchodního závodu společnosti BETONOVÉ STAVBY – GROUP s.r.o. do nově založené společnosti BETONOVÉ STAVBY-PLUS s.r.o.. Žalovaný měl převádět finanční prostředky z účtů dceřiných společností na svůj osobní účet, kdy takto měl vyvést 12 500 000 Kč. Z účtu žalobkyně žalovaný na svůj soukromý účet č. 227322776/0600, vedený u Moneta Money Bank, provedl celkem tři platby, kdy dne 12. 11. 2018 převedl částku ve výši 2 000 000 Kč, dne 15. 11. 2018 částku ve výši 2 000 000 Kč a naposledy dne 23. 11. 2018 převedl částku ve výši 4 000 000 Kč. Celkem tak z účtu žalobkyně převedl žalovaný na svůj soukromý účet částku ve výši 8 000 000 Kč. Za toto jednání bylo proti žalovanému vedeno trestní stíhání (v současné době je řízení vedeno Krajským soudem v Plzni pod sp. zn. 33 T 7/2022). Žalobkyně poukázala na skutečnost, že Okresním soudem v Klatovech byla pod sp. zn. 8 C 143/2019 projednána žaloba o zaplacení částky ve výši 1 000 000 Kč z celkové částky 8 000 000 Kč, přičemž rozsudkem č.j. 8 C 143/2019-160 byla žalovanému uložena povinnost zaplatit žalobkyni částku 1 000 000 Kč s přísl. Tento rozsudek pak byl potvrzen rozsudkem odvolacího Krajského soudu v Plzni, č. j. 10 Co 299/2020-284. Ve skutkově zcela totožné věci, tak již byl nárok žalobkyně posouzen jako důvodný a žalovaná část nároku byla žalobkyni v plném rozsahu přiznána. V tomto řízení měl žalovaný argumentovat tím, že peníze převedl na základě smlouvy o půjčce, kterou uzavřel jako jednatel za žalobkyni a zároveň i jako fyzická osoba v postavení dlužníka. V řízení bylo prokázáno, že žalovaný jednal v rozporu s péčí řádného hospodáře a v rozporu se zájmy koncernu BSG (tj. i žalobkyně), které měl naopak hájit. Žalovaný měl dle tvrzení žalobkyně zneužít svého postavení a bez vědomí a proti vůli druhého tehdejšího společníka uzavřel pro žalobkyni smlouvu, která z hospodářského hlediska postrádala pro žalobkyni jakýkoliv smysl, o čemž jasně svědčí i to, že byla uzavřena s 12ti letou splatností a úrokovou sazbou 1 % ročně. Dále žalobkyně v žalobě cituje pasáže z rozhodnutí Okresního soudu v Klatovech č.j. 8 C 143/2019-160 a rovněž z rozhodnutí Krajského soudu v Plzni č. j. 10 Co 299/2020-284. Soudy obou stupňů měly dojít k závěru, že žalovaný při uzavírání smlouvy o půjčce porušil povinnosti jednatele a že prospěch, který žalovaný svým protiprávním jednáním neoprávněně získal, je povinen žalobkyni vydat. Žalovaný byl žalobkyní vyzván k vydání zbývající části dlužné částky, a to do 11. 7. 2019. Na výzvu žalovaný nereagoval.
2. Žalovaný se k žalobě vyjádřil v podání ze dne 20. 12. 2021. Zde uvedl, že mu bylo doručeno vyrozumění jednatele společnosti BETONOVÉ STAVBY GROUP s.r.o. ze dne 11. 10. 2019 o tom, že jeho vypořádací podíl coby bývalého společníka společnosti BETONOVÉ STAVBY

GROUP s.r.o. je 0,- Kč. Zde mu mělo být vytýkáno, že převedl z účtů koncernu 12 500 000 Kč. Mělo být rovněž uvedeno, že jeho vypořádací podíl coby bývalého společníka činí 9 552 000 Kč, a že od tohoto nároku žalovaného vůči společnosti BETONOVÉ STAVBY GROUP s.r.o. odečítá část nároků společnosti vůči osobě žalovaného. Dále mu mělo být vyčítáno, že způsobil škodu převody nemovitostí ve výši 21 700 000 Kč. Žalovaný uvedl, že jedinou pohledávku, kterou hypoteticky mohl započíst na jeho vypořádací podíl, byly částky odpovídající platbám v této věci. Pohledávka žalovaná v této věci ve výši 7 000 000 Kč zanikla doručením přípisu ze dne 11.10.2019 žalovanému započtením na vypořádací podíl žalovaného vůči společnosti BETONOVÉ STAVBY GROUP s.r.o.. Žalovaný uvedl, že posouzení otázky, zda měl pohledávku odpovídající vypořádacímu podílu závisí na řízení vedeném u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 41 Cm 79/2019, v němž se domáhá určení, že je společníkem společnosti BETONOVÉ STAVBY GROUP s.r.o.. Pokud bude žalovaný coby žalobce v řízení o určení společníka neúspěšný, znamenalo by to, že měl nárok na vypořádací podíl a pak došlo k započtení. Bude-li žalovaný neúspěšný, nemohlo dojít k započtení na pohledávku, která by neexistovala. Žalovaný ve svém vyjádření dále uvedl, že uzavřel dne 15. 1. 2018 spornou smlouvu o půjčce coby jednatel žalobkyně v pozici věřitele a jako fyzická osoba v postavení dlužníka. Touto smlouvou měla žalobkyně půjčit žalovanému částku ve výši 8 000 000 Kč nejpozději do 31. 12. 2018. Splatnost zápůjčky byla do 15. 12. 2030. Ve smlouvě byl sjednán rovněž i úrok, a to ve výši 1 % ročně. Žalovaný rovněž ke stejnému dni, tedy 15. 1. 2018 podepsal jako jediný společník společnosti BETONOVÉ STAVBY GROUP s.r.o. rozhodnutí jediného společníka při výkonu působnosti valné hromady žalované, kterým byla schválena shora popsaná smlouva o půjčce. Platby byly uskutečněny na základě příkazu finanční ředitelky společnosti BETONOVÉ STAVBY GROUP s.r.o., která měla smlouvu o půjčce obdržet v listopadu 2018 od žalovaného a založit ji do účetnictví. Na základě jejího příkazu pak došlo k převodu peněz, kdy dne 12. 11. 2018 byla na účet žalovaného převedena částka ve výši 2 000 000 Kč, dne 15. 11. 2018 částka 2 000 000 Kč a dne 23. 11. 2018 došlo k poukázání částky 4 000 000 Kč. Žalovaný uvádí, že smlouva o zápůjčce byla uzavřena až poskytnutím plateb. O smlouvě byla společnost BETONOVÉ STAVBY GROUP s.r.o. informována tím, že byla smlouva předána finanční ředitelce společnosti. Tím byla splněna informační povinnost ve smyslu § 55 zákona o obchodních korporacích, když podle přesvědčení žalovaného nemusí být smlouva o zápůjčce schvalována mateřskou společností. Závěr odvolacího soudu (myšleno rozhodnutí Krajského soudu v Plzni č. j. 10 Co 299/2020-284 ze dne 4. 3. 2021), který uvedl, že žalovaný nejednal s povinností péče řádného hospodáře a principem loajality, považuje žalovaný za překvapivý. Žalovaný dále na svoji obranu uvedl, že motivem poskytnutí půjček byl fakt, že společník Miroslav Buchta rovněž čerpal peněžní prostředky od žalobkyně, přičemž je nechtěl vrátit a tedy hrozily spory mezi společníky. Žalovaný si tedy tvořil finanční zásobu pro případ vedení sporů. Žalovaný rovněž uvedl, že zhodnocení zápůjčky úrokem ve výši 1 % ročně lze považovat za výhodné a proto nemohl porušit povinnost péče řádného hospodáře ani povinnost loajality. Žalovaný upřesňuje rovněž, k čemu využil část zapůjčených finančních prostředků, když uvedl, že částka ve výši 2 553 004 Kč byla použita na úhradu závazků společnosti BETONOVÉ STAVBY GROUP s.r.o. při realizaci nájmu závodu společnosti BETONOVÉ STAVBY GROUP s.r.o. společností Betonové stavby plus s.r.o.. Žalovaný měl dále ze svého účtu zaplatit 140 012 Kč věřitelům společnosti BETONOVÉ STAVBY GROUP s.r.o., a to ČEZ, Esco, SPINOCO. Společnost Betonové stavby plus s.r.o. měla rovněž převzít závazky společnosti BETONOVÉ STAVBY GROUP s.r.o. z dodavatelských faktur ve výši 876 730 Kč, z rámcové kupní smlouvy ve výši 305 277 Kč a za 12 kusů storno zakázek ve výši 1 230 985 Kč. Žalovaný dále argumentoval tím, že se pokoušel zajistit obchodní vedení společnosti BETONOVÉ STAVBY GROUP s.r.o., neboť předběžné opatření, jímž mu bylo uloženo zdržet se jednání za tuto společnost, neřešilo ustanovení opatrovníka nebo jiné osoby, která by za společnost jednala. Žalovaný konečně uzavírá, že smlouva o zápůjčce ze dne 15. 1. 2018 byla uzavřena platně,

přičemž dosud nenastala její splatnost. Naznačil rovněž, že je potřeba řešit otázku, zda pohledávka žalobkyně nezanikla započtením na vypořádací podíl žalovaného.

3. Soud se nejprve zabýval otázkou aktivní legitimace žalobkyně, když v řízení vedeném zdejší soudem pod sp. zn. 8 C 143/2019 bylo konstatováno, že část z nároku žalobkyně vůči žalovanému ve výši 8 000 000 Kč byla v rozsahu částky ve výši 7 000 000 Kč postoupena na třetí osobu. K tomu soud ze Smlouvy o postoupení části pohledávky ze dne 9. 7. 2019 zjistil, že z celkové pohledávky ve výši 8 000 000 Kč žalobkyně jako postupitel (tehdy ještě pod firmou Betonové stavby – PREFA s.r.o.) postoupila část ve výši 7 000 000 Kč postupníku, společnosti BETONOVÉ STAVBY GROUP s.r.o.. Dohodou ze dne 20. 12. 2019 bylo mezi postupitelem a postupníkem dohodnuto zrušení uvedené smlouvy o postoupení pohledávky s účinky ke dni 31. 12. 2019 s tím, že vlastníkem pohledávky je žalobkyně. Aktivní legitimace k uplatnění pohledávky v tomto řízení je tak na straně žalobkyně dána.
4. Ke dni 5. 1. 2022 změnila žalobkyně původně pod firmou Betonové stavby – PREFA s.r.o. obchodní název na BSG s.r.o..
5. Mezi účastníky nebylo prakticky sporu o tom, že v projednávané věci se jedná o skutkově totožnou věc, která byla již řešena Okresním soudem v Klatovech v řízení vedeném pod sp. zn. 8 C 143/2019, v němž žalobkyně uplatnila část pohledávky v rozsahu 1 000 000 Kč z titulu částek žalovaným převedených z účtu žalobkyně na svůj osobní účet, kdy takto žalovaný převedl ve třech po sobě jdoucích platbách celkem 8 000 000 Kč. Zbývající část pohledávky ve výši 7 000 000 Kč žalobkyně uplatnila v tomto řízení.
6. Podle ust. § 13 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník platí, že každý, kdo se domáhá právní ochrany, může důvodně očekávat, že jeho právní případ bude rozhodnut obdobně jako jiný právní případ, který již byl rozhodnut a který se s jeho právním případem shoduje v podstatných znacích; byl-li právní případ rozhodnut jinak, má každý, kdo se domáhá právní ochrany, právo na přesvědčivé vysvětlení důvodu této odchylky.
7. Podle ust. § 159a odst. 1 o. s. ř. platí, že nestanoví-li zákon jinak, je výrok pravomocného rozsudku závazný jen pro účastníky řízení. V rozsahu, v jakém je výrok pravomocného rozsudku závazný pro účastníky řízení a popřípadě jiné osoby, je závazný též pro všechny orgány (odstavec 4).
8. Na základě výše uvedeného platí, že pro soud je výrok jím vydaného pravomocného rozsudku v jiných než statusových věcech (a v dalších věcech zavazujících každého) závazný jen potud, pokud posuzují právní vztahy, které byly pravomocně vyřešeny soudním rozhodnutím. Soud při posouzení právního vztahu účastníků nemůže vycházet z jiného závěru o existenci či neexistenci nároku mezi týmiž účastníky, o němž již bylo pravomocně rozhodnuto, neboť i soud je ve smyslu ustanovení § 159a odst. 1, 4 o. s. ř. vázán výrokem rozhodnutí, jímž bylo pravomocně rozhodnuto o nároku na plnění. **Otázku existence téhož nároku ve vztahu mezi týmiž účastníky soud nemůže v jiném řízení znovu posuzovat, a to ani jako otázku předběžnou (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13. 6. 2000, sp. zn. 25 Cdo 5/2000).**
9. Platí rovněž, že jde-li o řešení prakticky stejných právních a skutkových okolností, které byly vyřešeny v předcházejících řízeních, je soud vázán rozhodnutími soudu učiněnými v těchto řízeních a není tak třeba dalšího dokazování (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 22 Nd 210/2007 ze dne 16. 7. 2007).
10. S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že soud je vázán svým rozhodnutím (byť v jiném senátu), vydaným ve věci vedené pod č.j. 8 C 143/2019-160 ze dne 28. 8. 2020 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Plzni č.j. 10 Co 299/2020-284 ze dne 4. 3. 2021. Obě rozhodnutí nabyla právní moci dne 12. 4. 2021.

11. V řízení u zdejšího soudu vedeném pod sp. zn. 8 C 143/2019 se soud zevrubně zabýval jednáním žalovaného ve vztahu k nakládání s finančními prostředky žalobkyně na základě smlouvy o půjčce ze dne 15. 1. 2018. Krajský soud v Plzni potom v odvolacím řízení rozhodnutí soudu prvního stupně potvrdil a precizoval.
12. Vzhledem ke skutečnosti, že se v projednávané věci jedná o právní vztah těchto účastníků a totožný skutek, kdy právním základem zde uplatněné pohledávky je převod částky v celkové výši 8 000 000 Kč žalovaným z účtu žalobkyně, je soud v projednávané věci vázán výše uvedenými rozhodnutími a nebylo proto třeba dalšího dokazování.
13. Z rozsudku zdejšího soudu č.j. 8 C 143/2019-160 ze dne 28. 8. 2020, který nabyl ve výroku I. právní moci dne 12. 4. 2021 má soud za prokázané, že žalovanému bylo uloženo zaplatit žalobkyni částku ve výši 1 000 000 Kč s příslušenstvím. V tomto rozsudku soud učinil závěr (cit.), že i pokud by bylo zcela věrohodně prokázáno tvrzení žalovaného Ing. Zachardy o uzavření smlouvy o (zá)půjčce ze dne 15. 1. 2018, byla z jeho strany porušena notifikační povinnost podle § 55 odst. 1 ZOK, v důsledku čehož žalovaný svým neloajálním jednáním porušil i povinnost jednat (vykonávat funkci člena orgánu obchodní korporace) s péčí řádného hospodáře. Zároveň pak byla jednáním žalovaného Ing. Zachardy porušena minimálně i další povinnost, a to informační povinnost při hrozícím střetu zájmů, stanovená § 54 odst. 1 ZOK, podle něhož dozví-li se člen voleného orgánu obchodní korporace, že může při výkonu jeho funkce dojít ke střetu jeho zájmu se zájmem obchodní korporace (k čemuž v případě nikým nekontrolovaného svévolného odčerpání či vyvedení částky v celkové výši 8 000 000 Kč z účtu kapitálové obchodní společnosti na soukromý účet jejího jednatele nesporně došlo), informuje o tom bez zbytečného odkladu orgán, jehož je členem, a kontrolní orgán, byl-li zřízen, jinak nejvyšší orgán. Povinnost jednat s péčí řádného hospodáře, která je obecně vymezena v § 159 odst. 1 občanského zákoníku, ve spojení s § 51 odst. 1 ZOK, patří mezi základní povinnosti členů volených orgánů obchodní korporace. V kontextu posuzované věci ji lze v souladu se stávající judikaturou (*např. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 5 Tdo 1224/2006*) chápat tak, že řádný hospodář činí právní úkony týkající se obchodní společnosti odpovědně a svědomitě a stejným způsobem rovněž pečuje o její majetek, jako kdyby šlo o jeho vlastní majetek, tzn. že taková péče nepochybně zahrnuje péči o majetek obchodní korporace nejen v tom smyslu, aby nevznikla škoda na majetku jeho úbytkem či znehodnocením, ale také aby byl majetek společnosti zhodnocován a rozmnožován v maximální možné míře, jaká je momentálně dosažitelná. V této souvislosti je nutné poukázat na to, že **žalovaný si nechal z účtu žalobkyně na účet ve své výlučné dispozici převést celkovou částku ve výši 8 000 000 Kč**, když většina těchto prostředků, jak sám uvedl, byla následně převedena na účet nově založené konkurenční společnosti BETONOVÉ STAVBY – PLUS, s.r.o. Jednalo se tak o částku převyšující polovinu celkové výše základního kapitálu žalobkyně (14 150 000 Kč), která měla být dle obsahu písemné smlouvy ze dne 15. 1. 2018 navíc žalobkyni vrácena nejpozději až na konci roku 2030. **Takové jednání nelze dle názoru zdejšího soudu hodnotit jinak, než že bylo učiněno zjevně v rozporu se zájmy žalobkyně**, když jiný závěr se logicky za situace, kdy žalovaný vědomě jako tehdejší jediný jednatel podstatným způsobem zmenšil majetek žalující obchodní společnosti, ani nenabízí. Pokud tedy žalovaný tímto způsobem fakticky odčerpал nikoliv nepodstatnou část prostředků žalobkyně pro své soukromé účely, nedostál své povinnosti vykonávat činnost jednatele s péčí řádného hospodáře, jelikož se nechoval odpovědně a svědomitě stejným způsobem, jako by pečoval o svůj vlastní majetek (*např. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 8 Tdo 222/2006 či 8 Tdo 940/2006*). Žalovaný jako statutární orgán žalobkyně nebyl oprávněn v tomto ohledu postupovat zcela libovolně, nýbrž byl povinen z titulu své funkce naopak prosazovat zájmy žalobkyně, rozhodovat zásadně v její prospěch a neupřednostňovat na její úkor své finanční zájmy, případně zájmy dalších spřízněných osob, před důsledným plněním svých povinností ve prospěch žalobkyně (*rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 5 Tdo 1143/2005*). V této souvislosti se tak nabízí otázka, jaký

obhajitelný zájem žalující společnosti (§ 51 odst. 1 ZOK) sledoval žalovaný tým, že na svůj soukromý účet převedl značnou část jejího základního kapitálu, která pak byla následně použita pro účely zajištění chodu nově vzniklé obchodní společnosti, v jejíž strukturách (byť již nikoliv oficiálně přímo jako člen orgánu obchodní korporace) se žalovaný nadále hodlá angažovat v obdobném typu podnikatelské činnosti poté, kdy se dostal do zásadního rozkolu s druhým společníkem mateřské společnosti BETONOVÉ STAVBY – GROUP s.r.o. a kdy mu byla předběžným opatřením uložena povinnost zdržet se jakéhokoliv právního jednání za tuto společnost. **Dle přesvědčení soudu takové jednání žalovaného nebylo činěno poctivě v žádném oprávněném zájmu žalobkyně, která zde prakticky (a zcela v rozporu s tím, co je předmětem její podnikatelské činnosti) posloužila jen coby jakási banka, poskytující (v lepším případě návratně) bez jakéhokoliv omezení při obejití zákonných kontrolních mechanismů své značné finanční prostředky (a přijmeme-li argument žalované strany, že se vlastně jednalo o zápůjčku, i s pozoruhodně dlouhou dobou splatnosti).** Ospravedlnit takové jednání přitom nelze poukazem na to, že žalovanému údajně dle jeho tvrzení mělo být ze strany Miroslava Buchty a jeho dcery vyhrožováno likvidací společnosti BETONOVÉ STAVBY – GROUP s.r.o. anebo tím, že obdobné půjčky od této společnosti měly být poskytovány i tomuto jejímu tehdejšímu druhému společníkovi. Žádný rozumný důvod pro jednání žalovaného, který by respektoval obhajitelný zájem žalobkyně, v řízení prezentován nebyl. Potvrdil-li i samotný žalovaný, že většina finančních prostředků převedených na jeho soukromý účet skončila na účtu zcela jiné, navíc konkurenční, obchodní korporace BETONOVÉ STAVBY – PLUS, s.r.o., která nebyla se společností BETONOVÉ STAVBY – GROUP s.r.o. či se společnostmi Betonové stavby – PREFA s.r.o. a BETONOVÉ STAVBY – NEMOVITOSTI, s.r.o., z jejichž účtů byla odčerpána celková částka ve výši 12 500 000 Kč, nijak organizačně ani strategicky provázána a tyto prostředky nebyly určeny a využity ve prospěch a rozvoj této mateřské obchodní korporace či jejích dceřiných společností, v nichž žalovaný nadále nehodlal nebo již ani nemohl působit, je zcela zřejmé, že jednání žalovaného bylo učiněno v neprospěch žalobkyně a v příkrém rozporu se základními povinnostmi kladenými na výkon funkce jejího statutárního orgánu. **Pokud tedy zdejší soud dospěl z výše uvedených důvodů k závěru o tom, že žalovaný předmětným jednáním porušil povinnost péče řádného hospodáře, je vůči němu zcela legitimním žalobní požadavek na zaplacení žalované částky, neboť mu v souladu s ustanovením § 53 odst. 1 ZOK jakožto osobě, která porušila tuto povinnost, vznikla povinnost žalující obchodní korporaci vydat prospěch, který v souvislosti se svým jednáním na její úkor získal s tím, že v daném případě se jedná o náhradu peněžitou.** Je přitom nerozhodné, že 1. žalovaný v době zahájení řízení již nebyl členem orgánu žalobkyně, když jím byl v okamžiku jednání zakládajícího porušení péče řádného hospodáře.

14. Rozhodnutí Okresního soudu v Klatovech v podstatné části potvrdil Krajský soud v Plzni v rozsudku č.j. 10 Co 299/2020-284 ze dne 4. 3. 2021. Krajský soud mj. doplnil dokazování o žalovaným označené listiny a ve svém rozhodnutí uvedl (cit), že shledal žalobou uplatněný nárok ve vztahu k žalovanému Ing. Zachardovi za důvodný. Konstatoval, že právní závěry soudu prvního stupně promítnuté v bodech 9. a 10. odůvodnění napadeného rozsudku (viz předchozí odstavec tohoto rozsudku), s nimiž souhlasí, jsou v souladu s výše uvedeným komentářovým výkladem, který je v rozhodnutí Krajského soudu v Plzni uvedený. Odvolací soud uvedl mimo jiné, že porušení povinnosti loajality bude nepochybně například situace, kdy člen orgánu právnické osoby v rozporu se zájmy této právnické osoby a mimo pravidla o vedení účetnictví odčerpá z majetku této právnické osoby část prostředků pro své soukromé účely. Upřednostnění vlastních finančních zájmů, resp. zájmů dalších osob před důsledným plněním svých povinností ve prospěch právnické osoby může též indikovat skutečnost, že členové voleného orgánu právnické osoby nejednali zcela v souladu s povinnostmi loajality. Odvolací soud rovněž uvedl, že ve shodě s názorem soudu prvního stupně k otázce naplnění informační povinnosti, ať již ve

smyslu § 54 odst. 1, či § 55 odst. 1 ZOK, se domnívá, že nestačí informovat jediného společníka žalobkyně, tj. společnost BSG, prostřednictvím jejího zaměstnance, v dané věci v osobě finanční ředitelky Matouškové. Nestačí informovat pouze jediného společníka, pokud člen orgánu je tímto jediným společníkem. V dané věci se sice nejedná o situaci zcela totožnou, avšak ve svém výsledku srovnatelnou. Společníky BSG, tj. jediného společníka žalobkyně byl právě žalovaný Ing. Zacharda a společník Buchta, jehož však žalovaný o svém záměru zápůjčky neinformoval. Dle názoru odvolacího soudu by žalovaný zákonnou notifikační povinnost naplnil pouze informováním i druhého společníka společnosti BSG. **V kontextu všech shora nastíněných okolností provázejících jednání žalovaného a spočívajícího v převodu finanční částky ve výši 8 000 000 Kč z účtu žalobkyně na svůj vlastní soukromý účet, již použil k investici do konkurenční společnosti, nelze než uzavřít, že žalovaný Ing. Zacharda porušil zákonné předpoklady konání s péčí řádného hospodáře a naplnil skutkovou podstatu ust. § 53 odst. 1 ZOK, jak správně soud prvního stupně dovodil.** Za porušení péče řádného hospodáře soudní praxe považuje i situaci, kdy uzavřený kontrakt za obdobných okolností sice „prvoplánovaně“ nejeví znaky konkurence, ale konkurenční charakter se projeví až později. I samotný způsob, jakým žalovaný prezentoval zajištění podkladů pro uzavření smlouvy o půjčce s žalobkyní, kdy předložil v písemné formě pouze kopii smlouvy o půjčce datovanou dnem 15. 1. 2018 a rozhodnutí jediného společníka ze stejného dne, přičemž k realizaci tvrzené půjčky, tj. k samotnému převodu finančních prostředků došlo až v listopadu 2018, rovněž významně snižuje jeho věrohodnost. Nelze přehlédnout ani četnost sporů vedených žalovaným v rámci celého koncernu, jak vyplývá z usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 1. 2020 sp. zn. 10 Co 330/2019. Tato skutečnost také prokazuje neutěšené vzájemné vztahy nejen mezi účastníky tohoto řízení a tudíž nezakládající legitimitu konání žalovaného v pozici jednatele žalobkyně, které bylo předmětem přezkumu v tomto řízení. Naopak signalizovala obezřetnost a oproštění se od jakýchkoliv rizikových kroků, podléhajících následnému zpochybnění. Odvolací soud připomíná, že není rozhodné, zda obchodní korporaci vznikla újma, ale zdali její člen měl ze svého jednání prospěch. Ustanovení § 53 odst. 1 ZOK je ve světle ust. § 53 odst. 2 ZOK ustanovením kogentním. Argumentaci žalovaného odvolací soud tudíž nepovažuje za relevantní, stejně jako poukaz na tvrzené půjčky společníkem Buchtou.

15. Pakliže žalovaný uplatnil v projednávané věci prakticky totožnou obrannou argumentaci, s níž se již v předchozím řízení vypořádal jak soud prvního stupně, tak především soud odvolací, nebyly soudem připuštěny důkazní návrhy žalovaného.
16. K tvrzení žalovaného, že žalobou uplatněná pohledávka zanikla jejím započtením na nárok žalovaného na vyplacení vypořádacího podílu, kdy k započtení mělo dojít písemně dopisem ze dne 11. 10. 2019, soud nepřihlížel. V listině ze dne 11. 10. 2019, jíž žalovaný označuje jako započtení pohledávky, je uvedeno, že vypořádací podíl žalovaného ve společnosti BETONOVÉ STAVBY – GROUP, s.r.o. činí 9 552 000 Kč, přičemž od tohoto nároku jmenovaná společnost odečetla část nároků společnosti vůči žalovanému ve výši 9 552 000 Kč. Vypořádací podíl žalovaného je tedy 0,- Kč. V této listině je společností BETONOVÉ STAVBY – GROUP, s.r.o. rovněž uvedeno, že žalovaný měl z účtů koncernu BSG převést částku 12,5 milionu Kč a rovněž převést nemovitosti v hodnotě minimálně 21,7 milionu Kč, tedy za zlomek jejich skutečné ceny do vlastnictví společnosti BETONOVÉ STAVBY – PLUS s.r.o.. Žalovaný tak měl společnosti BETONOVÉ STAVBY - GROUP, s.r.o. způsobit škodu nejméně 34,2 milionu Kč.
17. Započtení pohledávky upravuje ust. § 1982 občanského zákoníku. K započtení jsou způsobilé pohledávky, které lze uplatnit před soudem (odstavec 1). Pohledávka nejistá nebo neurčitá k započtení způsobilá není (odstavec 2).
18. Podle ust. § 1987 občanského zákoníku platí, že k započtení jsou způsobilé pohledávky, které lze uplatnit před soudem (odstavec 1). Pohledávka nejistá nebo neurčitá k započtení způsobilá není (odstavec 2).

Shodu s prvopisem potvrzuje Eva Braunová.

19. Podle ust. § 213 odst. 3 ZOK platí, že před vyplacením vypořádacího podílu si může společnost odečíst účelně vynaložené náklady související s prodejem uvolněného podílu společníka a započíst splatné pohledávky proti pohledávce bývalého společníka na vyplacení vypořádacího podílu.
20. Písemné sdělení společnosti BETONOVÉ STAVBY – GROUP, s.r.o. ze dne 11. 10. 2019, na které odkazuje žalovaný, nepovažuje soud za kvalifikované započtení pohledávky, jímž by zanikl nárok žalobkyně v projednávané věci. Soud má za to, že započtení tak, jak mělo být učiněno, je nejasné a neurčité. Z listiny není zřejmé, vůči jakým svým pohledávkám společnost BETONOVÉ STAVBY – GROUP, s.r.o. vůči žalovanému započítává nárok na vyplacení vypořádacího podílu, když uvedená výše 9 552 000 Kč nekoresponduje s nárokem uplatněným v projednávané věci. I pokud by tomu tak bylo, je zřejmé, že v době započtení nebyla pohledávka žalobkyně, jako součásti koncernu BSG, za žalovaným z titulu převodů z jejího účtu na účet žalovaného dne 12. 11. 2018 ve výši 2 000 000 Kč, dne 15. 11. 2018 částky 2 000 000 Kč a dne 23. 11. 2018 ve výši 4 000 000 Kč, splatná, neboť pohledávka vznikla na základě smlouvy o půjčce, přičemž splatnost zápůjčky byla stanovena ke dni 31. 12. 2030. Uzavření smlouvy o půjčce bylo jak soudem prvního stupně, tak i soudem odvolacím shledáno jako diskutabilní s ohledem na okolnosti jejího uzavření a rovněž pro skutečnost, že žalovaný nebyl schopen předložit originál listiny. Nicméně po doplněném dokazování v rámci odvolacího řízení Krajský soud v Plzni ve svém rozsudku č.j. 10 Co 299/2020-284 (viz bod 35) připustil, že smlouva o půjčce uzavřena byla. Teprve po ingerenci soudu však bylo rozhodnuto, že tato smlouva naplňuje znaky neplatnosti pro rozpor s dobrými mravy, kdy žalovaný měl při jejím uzavření jednat v rozporu s povinností konat s péčí řádného hospodáře. V době, kdy mělo dojít k započtení pohledávky žalobkyně z titulu smlouvy o půjčce vůči pohledávce žalovaného na vyplacení vypořádacího podílu, lze tedy uzavřít, že aktivně započítávaná pohledávka nebyla splatná a byla rovněž ve smyslu ust. § 1987 odst. 2 občanského zákoníku sporná co do základu a tedy nejistá, neboť namísto jednoznačného zániku obou pohledávek v rozsahu, v jakém se kryjí, vyvolala spor o její existenci a výši v konečném důsledku rozsouzené rozhodnutím zdejšího soudu v řízení pod sp. zn. 8 C 143/2019 a značného množství dalších soudních sporů v rámci koncernu BSG. S ohledem na výše citované ust. § 213 odst. 3 ZOK je pak rovněž sporné, zda lze na pohledávku dceřiné společnosti BSG s.r.o. (původně Betonové stavby – PREFA s.r.o.) z titulu náhrady škody způsobené jejím jednatelem započíst pohledávku společníka mateřské společnosti BETONOVÉ STAVBY – GROUP, s.r.o. na vyplacení jeho vypořádacího podílu po zániku jeho účasti v této společnosti. Nicméně toto hodnocení s ohledem na ust. § 9 odst. 2 písm. e) o. s. ř. nepřísluší okresnímu soudu, ale případně soudu krajskému, neboť se jedná o spor mezi obchodní korporací a jejím členem, když spor o zaplacení peněžitého plnění jako vypořádacího podílu po skončení členství v obchodní korporaci se váže na bývalou účast žalovaného ve společnosti BETONOVÉ STAVBY – GROUP, s.r.o..
21. Závěrem tedy soud shrnuje, že s ohledem na skutečnost, že právní základ nároku byl soudy již pravomocně vyřešen v předchozích řízeních a v projednávané věci se jedná o totožný skutek, mohl soud na podkladě dříve vydaného závazného rozhodnutí zdejšího soudu č.j. 8 C 143/2019-160 ze dne 28. 8. 2020 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Plzni v rozsudku č.j. 10 Co 299/2020-284 ze dne 4. 3. 2021 bez dalšího rozhodnout a uložit žalovanému zaplatit žalobkyni rovněž i zbývající část finančního prospěchu ve výši 7 000 000 Kč, a to včetně povinnosti k zaplacení zákonného úroku z prodlení z této částky v souladu s § 1970 občanského zákoníku. Výše úroku z prodlení vychází z nařízení vlády č. 351/2013 Sb. Lhůta běhu úroku z prodlení je určena dle předžalobní výzvy ze dne 18. 6. 2019 (založena ve spise 8 C 143/2019), jíž byl žalovaný spolu se svojí manželkou vyzván k zaplacení částky ve výši 12 500 000 Kč do 7 dnů od doručení výzvy.

22. O náhradě nákladů soudního řízení soud rozhodl v souladu s ust. § 142 odst. 1 o. s. ř. za použití ust. § 142a odst. 1 o. s. ř.. Žalobkyně měla ve věci plný procesní úspěch a náleží jí tak právo na zaplacení nákladů spojených s projednáním věci. Ty soud určil částkou ve výši 714 852 Kč a sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 350 000 Kč, odměny advokáta za 2 úkony právní pomoci (převzetí věci, podání žaloby) při tarifní hodnotě 2 000 000 Kč tj. 16 300 Kč za jeden úkon právní pomoci dle § 7 advokátního tarifu, odměny advokáta za 9 úkonů právní pomoci při tarifní hodnotě 7 000 000 Kč tj. 36 300 Kč za jeden úkon právní pomoci dle § 7 advokátního tarifu, 11 režijních paušálů po 300 Kč dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, náhrady za promeškaný čas za cestu k jednáním u zdejšího soudu a zpět v celkové výši 800 Kč za celkem 8 započatých půlhodin po 100 Kč a z nákladů cestovného v celkové výši 1 452 Kč za použití osobního automobilu zástupcem žalobkyně k dopravě ke dvěma jednáním u zdejšího soudu při cestě z Plzně do Klatov a zpět o celkové délce trasy 200 km (2 x 100 km), vyhláškové ceně pohonných hmot, průměrné spotřebě dle údajů uvedených ve velkém technickém průkazu použitého motorového vozidla a základní amortizační náhradě 5,20 Kč/1 km.
23. Lhůty k zaplacení jistiny s příslušenstvím a náhrady nákladů soudního řízení byly soudem určeny dle § 160 odst. 1 občanského soudního řádu.
24. Náklady řízení je žalovaný dle § 149 odst. 1 o. s. ř. povinen zaplatit advokátu žalobkyně, JUDr. Tomáši Tesařovi, Ph.D., se sídlem Malická 11, 301 00 Plzeň.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to ke Krajskému soudu v Plzni, prostřednictvím Okresního soudu v Klatovech.

Nesplní-li žalovaný povinnosti uložené mu tímto rozsudkem v uvedených lhůtách, může se žalobkyně domáhat po jeho právní moci výkonu rozhodnutí u soudu.

Klatovy 14. září 2023

Mgr. Luboš Koranda v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje Eva Braunová.